

מַצוֹתָהּ. **כָּבֵד רַבִּי אֲבִין לְמִימְרֵי** (לומר), ממה שרב כהנא אמר וזו
 היא מצותה' משמע שאם קוצצין ויורד אין – אכן יהיה כשר, אבל
 מוליד ומביא לא כשר במליקה. **אָמַר לִיה רַבִּי יְרֵמְיָה לְרַבִּי אֲבִין,**
 אם המליקה כשרה על ידי דריסת הציפורן בכה, **כָּל שָׂבָן דְּמִלִּידָה**
וּמְבִיא בְּמַלִּיקָה כְּשֶׁר, כיון שמה שאפשר לעשות במליקה כשחיטה
 עדיף, חוץ ממה שהתורה מיעטה בפירוש כגון שלא למלוק בצואר,
 או על ידי סכין. **וּמֵאִי הַלְשׁוֹן בְּדַבְרֵי רַב כְּהֵנָּה** 'זו היא מצותה'
 שמשמע שרק כך היא מצותה, **אִימָא** (אמורן) שמליקה על ידי
 דריסה בכך אף זו היא מצותה, אבל אם מוליד ומביא כל שכן
 שהמליקה כשרה.
 הגמרא מבארת הלכה נוספת במליקה: **אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה אָמַר**
שְׂמוּאֵל, כָּל מָקוֹם בְּצוּאָר הַכְּשֶׁר בְּשְׁחִיטָה, המקום שכן
 מאחוריו בעורתו, **כְּשֶׁר בְּמַלִּיקָה.** מקשה הגמרא: הרי דין זה שנינו
 בפירוש במשנה שכל המקום שכנגד העורף כשר למליקה, ועל כרחק
 יש לומר ששמואל אמר את דינו כדי שנדייק מדבריו הא כל מקום
 שפסול בשחיטה, פסול גם במליקה, ואם כן קשה למעוטי מאי,
 איזה מקום בא שמואל לחדש שפסול במליקה כמו בשחיטה.
אֵילֵימָא – אם נאמר ששמואל בא למעוטי עיקור סימנין – שאם
 נעקר אחד מהסימנים מהלחי לומר ומהבשר קודם שנגמרה השחיטה
 ששחיטתו פסולה, ובא שמואל לומר שהוא הדין במליקה. יש
 להקשות, והא תני רבי בר יוחנאל – והרי רמי בר יוחנאל שנה
 ברייתא, שאין פסול של עיקור סימנין נוהג בעוף כלל, ואפילו
 לשחיטה, וכל שכן שמליקה כשרה, ואם כן אין לומר ששמואל בא
 לפסול את שניהם כשנעקרו הסימנים.
 רב פפא מתרץ את דברי שמואל: **אָמַר רַב פָּפָא,** שמואל בא למעוטי
ראשו – שכמו ששחט בראש שחיטתו פסולה, כך גם מלק בראש
 מליקתו פסולה. שואלת הגמרא על דברי רב פפא, מלק בראשו
 פשיטא שפסול, שהרי זמלק את ראשו ממול ערפו' **אָמַר רַבְּהִינָא**
 – אמרה התורה (ויקרא ה'ח), כלומר שהמליקה צריכה להיות דווקא
 מאחורי הצואר במקום שרואה את העורף, **וְלֹא בְּרֵאשׁוֹ.**
 הגמרא מבארת את דברי רב פפא: **מֵאִי הַכוּוּנָה רֵאשׁוֹ** שאמר רב
 פפא, **שִׁיפוֹ רֵאשׁוֹ.** ומבארת הגמרא: כגון דנקט משפוי ראשו –
 שהתחיל למלוק בעורף היכן שמתחיל הראש לשפע כלפי הצואר,
וְהַגְרִים – והטה את צפרנו, וְאוֹל – והלך, כלומר המשך למלוק עד
דְּמֵטָא תְּתָא – עד שהגיע לסימנים שכנגד מקום השחיטה, וגמר רוב
 המליקה שם במקום הכשר. ועל זה בא שמואל לומר שכשם שאם
 יגרים וישחוט יהיה פסול בשחיטה אף על פי שרוב השחיטה היה
 במקום כשר, וְסוּבֵר בְּרֵדְבַּ הוּנָא אָמַר רַב אַסִּי, דאָמַר רַב הוּנָא
אָמַר רַב אַסִּי, הַגְרִים שְׁלִישׁ – שחט שליש במקום שאינו ראוי
 לשחיטה, ואחר כך הטה את הסכין ושחט שני שלישי במקום הכשר
 לשחיטה, שחיטתו פסולה, כך גם אם מלק שליש בראשו שלא
 במקום מליקה, ואחר כך השלים שני שלישי המליקה במקום הכשר
 למליקה, מליקתו פסולה.
 הגמרא דנה בדברי הברייתא ששנה רמי בר יוחנאל שאין עיקור
 סימנים בעוף: **אָמַר לִיה רַב אַחָא בְּרִיה דְּרַבָּא לְרַב אַשִּׁי,** הא דתני
רַמִּי בְּרִי יְחֻזְקָאֵל שאל של עיקור סימנין נוהג בעוף, **לֹא אָמַרְן**
 דין זה אלא למאן דאמר אין שחיטה לעוף מן התורה, ורק מדרבנן
 תיקנו לעוף שחיטה כבהמה, ולכן שייך לומר שכן היתה תקנתם
 בעוף שאין פוסל בה עיקור סימנים.

וְאֵי סָלְקָא דְעִקָּדָה – ואם יעלה על דעתך לומר שבני רבי חייה התירו
 במליקה כשמתווד את הסימנים לאחורי העורף וחותכם קודם
 השדרה ועצם המפרקת דיקא, והמשנה שאומרת 'המולק מן העורף
 מליקתו כשרה' מדובר כשהחזיר סימנים לאחורי העורף, אם כן מאי
אֵימָא – מדוע נקטה המשנה שדווקא המולק מן העורף מליקתו
 כשרה, **אֵפִילוּ הַשׁוֹחֵט מן העורף נמי** שחיטתו כשרה, שהרי החזיר
 את הסימנים ושחטם, ולא נטרפה קודם שחיטה, וכמו שהשוחט מן
 הצדדין שחיטתו כשרה, כך היה לתנא לומר שהשוחט מן העורף
 שחיטתו כשרה. **אֵלָּא לָאוּ שְׁמַע מִיְנָה** שבני רבי חייה אמרו אף
מְחִיר, ואם לא החזיר את הסימנים וחתך את השדרה והמפרקת
 תחילה כל שכן שמליקתו כשרה, **וּמְתִיבִין** שאמרה המולק מן
 העורף מליקתו כשרה, מדובר בְּדֵלָא אַתְרֵךְ – כשלא החזיר את
 הסימנים, ולכן רק מליקה כשרה, אבל השוחט מן העורף שחיטתו
 פסולה כיון שלא החזיר את הסימנים.
 לשתי השיטות לעיל בדברי בני רבי חייה אם החזיר את הסימנים
 לאחוריו ומלק, מליקתו כשרה, ורבי ינאי דוחה את דברי בני רבי
 חייה: **אָמַר רַבִּי יְנָאי,** וְקָבְלוּ הָרוּבִין – הנערים, כלומר בני רבי חייה,
אֵת הַתְּשׁוּבָתָן – פירכא לדבריהם, מסוף המשנה. דְּקָתְנֵי במשנתנו,
נִמְצָא שְׁהַכְּשֶׁר בְּשְׁחִיטָה פְּסוּל בְּמַלִּיקָה, וְהַכְּשֶׁר בְּמַלִּיקָה פְּסוּל
בְּשְׁחִיטָה, והרי כבר נכתב במשנה שהעורף כשר למליקה ופסול
 לשחיטה, והצואר כשר לשחיטה ופסול למליקה, אלא בהכרח
 המשנה באה למעט דין נוסף שכשר בזה ופסול בזה, ואם כן קשה
 למעוטי מאי – איזה דין באה המשנה למעט בזה. אלא לָאוּ למעוטי
מְחִיר סִימְנֵין לְאַחֲרֵי הָעוֹרָה, דֵּלָא כשר במליקה, אע"פ שכשר
 בשחיטה.
 רבה בר בר חנה מיישב את דברי בני רבי חייה: **אָמַר רַבָּה בְּרַבִּי בְרַבִּי**
תְּנָה, לֹא – המשנה לא באה למעט מחזור סימנים, אלא היא באה
 למעוטי שֶׁן וְצִפּוֹרֵן, שרק במליקה אפשר למלוק עם הציפורן וכך
 היא מצותה, אבל שחיטה ביציפורן פסולה. וזה כוונת המשנה 'כשר
 במליקה' כגון על ידי ציפורן המחוברת, 'פסול בשחיטה'. דוחה
 הגמרא: **שֶׁן וְצִפּוֹרֵן בְּהִדְיָא קְתַנֵּי** להו במשנה לעיל (טו) 'חזין ממגל
 קציר בלשנייהם והציפורן, ששחיטה פסולה בשן וציפורן, והגמרא
 לעיל (יה) העמידה שפסול ציפורן הוא משום מחובר, ומה צריך
 להשמעינו כאן דין זה פעם נוספת.
 רבי ירמיה מיישב את דברי בני רבי חייה באופן אחר: **אֵלָּא אָמַר רַבִּי**
יְרֵמְיָה, המשנה שחזרה ואמרה 'כשר בשחיטה פסול במליקה', באה
 למעוטי מוליד ומביא, שרק בשחיטה צריך לשחוט בהולכה והבאה,
 אבל במליקה צריך למלוק עם הציפורן דווקא בכוח בלא הולכה
 והבאה, ואם הולך והביא את צפרנו, מליקתו פסולה.
 הגמרא דנה בדברים אלו. שואלת הגמרא: **הֲנִיחָא לְמָאן דְּאָמַר**
מוליד ומביא במליקה פסול, יש לתרץ את דברי בני רבי חייה
 כדברי רבי ירמיה, **אֵלָּא לְמָאן דְּאָמַר** שגם במליקה אם הולך והביא
כְּשֶׁר, מֵאִי אֵיבָא לְמִימְרֵי, שחזרת הקושיא מדוע המשנה חזרה
 ושתנה נמצא כשר בשחיטה פסול במליקה כשר במליקה פסול
 בשחיטה. מתרצת הגמרא: **בְּנֵי רַבִּי חֵיָא סִבְרִי לָהּ כְּמָאן דְּאָמַר**
מוליד ומביא במליקה פסול, והמשנה באה למעט מוליד ומביא.
 רב כהנא מבאר כיצד מצות מליקה, בכוח, או בהולכה והבאה: **אָמַר**
רַב כְּהֵנָּה, מַצְוֵת מַלִּיקָה מְתַקִּימַת עַל יְדֵי שְׁקוּצִין בְּצַפְרֵי וְיוֹרֵד
 בכוח בלא הולכה והבאה, וחותך את המפרקת והסימנים, וזו היא

המשך ביאור למסכת חולין ליום שבת קודש עמ' ב

צריך להבדיל אף את עור הצואר, לפי שכל שישנו בשחיטה – שיש
 מצוה לשחוטו, ואף שאינו מעכב את השחיטה אם לא נשחט, ישנו
 בהבדלה, ולכך צריך להבדיל אף את מיעוט הסימנים שהרי
 לכתחילה יש מצוה לשחוטם אף שאינם מעכבים את השחיטה, וכל
 שאינו בשחיטה – שאין כלל מצוה לשחוטו, אינו בהבדלה, ולכך
 העור שאין מצוה לשחוטו, אינו מעכב בהבדלה.

לשחוט את שני הסימנים, לכך יש להבדילם בעולת העוף כדי לקיים
 מצות הבדלה. מקשה הגמרא: **וְהָא מֵיַעוּט מְהַסִּימְנִין שְׁנֵאָרֵי לְאַחַר**
 ששחט את רוב שני הסימנים, לרפנן הסוברים בברייתא להלן (כא)
 שצריך למלוק אף אותם, דלא מעכבי בשחיטה, שהרי אם שחט רק
 את רוב הסימנים שחיטתו כשרה, ומעכבי בהבדלה. מתרצת
 הגמרא: **אֵלָּא אִימָא** – אכן כך צריך לומר ביישוב הקושיא מדוע אין

59 שחיטה כלל, רב הונא אָמר, מִפְּנֵי שְׁהוּא מְחֻלֵּד – לפי שבשחיטה
 60 מצד זה נמצאת הסכין מכוסה בשעת חתיכת סימני הבהמה, לפי
 61 שהמפרקת אינה מתרחבת בשעה שחוטכה כמו שהבשר והעור
 62 מתרחבים כשחוטט כדינו בצואר הבהמה, ונמצא שהמפרקת מכסה
 63 את הסכין, והלכה למשה מסיני בדיני שחיטה, ש'חלדה' דהיינו
 64 שחיטה מכוסה, פסולה. ואילו רבא אָמר, מִפְּנֵי שְׁהוּא דוֹרֵם – שהרי
 65 כאן מדובר שעושה מליקה כדינה אלא שעושה אותה בסכין ולא
 66 בציפורן, והמליקה נעשית באופן שתוחב הציפורן וחותר הסימנים,
 67 ובאן שמולק בסכין, כמו כן הוא תוחב הסכין על סימני הבהמה
 68 ושוטט, והלכה למשה מסיני בדיני שחיטה, ש'דרסה' דהיינו שאם
 69 תוחב הסכין בכח על הסימנים ואינו מוליך ומביא את הסכין,
 70 השחיטה פסולה.
 71 הגמרא מבארת מחלוקת זו: מֵאַן דְאָמַר – רב הונא שביאר שהטעם
 72 מִפְּנֵי שְׁהוּא מְחֻלֵּד, מֵאַי מַעְמָא לֹא אָמַר מִפְּנֵי שְׁהוּא דוֹרֵם, קָסְבַּר
 73 שאף מוֹלִיד וּמְבִיא את ציפורנו בְּמַלְיקָה, קָשַׁר, ואם כן כשנאמר
 74 במשנה שמולק בסכין, אין הכרח לומר שמולק בתחיבה בכו, ואפשר
 75 לומר שאכן הוֹלִיךְ וּמְבִיא את הסכין על אחורי הצואר עד שחתך את
 76 הסימנים, שהרי המשנה כתבה סתם שמולק בסכין, ודיינו בכל אופני
 77 המליקה ואף באופן שהוֹלִיךְ וּמְבִיא, ובהכרח הטעם שאינה שחיטה
 78 לפי שהוא מחלד. וּמֵאַן דְאָמַר – רבא שביאר שהטעם מִפְּנֵי שְׁהוּא
 79 דוֹרֵם, מֵאַי מַעְמָא לֹא אָמַר מִפְּנֵי שְׁהוּא מְחֻלֵּד, אָמַר לָךְ רבא,
 80 'חֲלָדָה' האמורה בהלכות שחיטה שהיא פסולה, הִיבֵי דְמִי – באיזה
 81 אופן היא, בְּחֻלְדָּה הִדְרָה בְּעֵיקְרֵי וּ–בחורין הַתָּיִם, דְּמַכְסִיָּא
 82 לגמרי, אבל הַכָּא, אף שאין מקום השחיטה מתרחב ואי אפשר
 83 לראות את מקום השחיטה, מכל מקום הֵא מִיִּלְיָא – הסכין עצמו
 84 גלוי ונראה הוא כל זמן השחיטה, ולכך אין לפסול את השחיטה
 85 מטעם זה.
 86 הגמרא שבה לדון בדברי זעירי: אָמַר רבא, אִי קָשִׁיא לִי על דברי
 87 זעירי, הֵא קָשִׁיא לִי, שלדבריו כאשר מולק עוף, נמצא שקודם
 88 שמולק את הסימנים נעשית הבהמה נבילה מאחר שחותר את
 89 מפרקתה עם רוב הבשר, ויש להקשות, וְכִי מִתָּה עוֹמֵד וּמוֹלֵךְ – וכי
 90 אפשר לומר שצויתה התורה למלוך העוף לאחר שכבר נהיה נבילה,
 91 וכי מה צורך יש בדבר זה.
 92 אביי מקשה על דברי רבא: אָמַר לִיה אַבְי, וְלִדְבִירֵךְ תִּקְשִׁי לָךְ על
 93 מליקת עוֹלֵת הָעוֹף דְּבַעֲיָא וּ–שצריך למלוך בה את שְׁנֵי הַסִּימָנִין,
 94 הקנה והושט, ואף אם לא נאמר כדברי זעירי שנעשית נבילה
 95 בחתיכת המפרקת, מכל מקום הרי לאחר שכבר נחתך בה הסימן
 96 הראשון ודאי חשוב העוף כמת, ומדוע צויתה התורה למלוך אף את
 97 הסימן השני, וְכִי מִתָּה עוֹמֵד וּמוֹלֵךְ.
 98 אָמַר לִיה רבא, הָתָם – בעולת העוף הטעם שצריך למלוך סימן נוסף
 99 הוא כְּדִי לְקַיִים פֶּה מַצִּוֹת הַבְּדִלָה האמורה בעולת העוף, שהמלכד
 100 מצות המליקה שהיא כדי להוציא את הראש לחוד ואת הגוף לחוד, וכמו
 101 בין הראש והגוף ולהקטיר את הראש לחוד ואת הגוף לחוד, וכמו
 102 שיתבאר להלן (כא), ולכך הצריכה התורה למלוך את שני הסימנים
 103 אף שכבר נחשב כמת לאחר מליקת הסימן הראשון, אך בחטאת
 104 העוף שאין דין של הבדלה, ולכך לא הצריכה התורה שימלוך
 105 אלא סימן אחד, בהכרח שמליקת סימן זה אינה אלא להוציא את
 106 חיותו של העוף, ואם כבר נעשית נבילה לאחר חתיכת המפרקת עם
 107 רוב הבשר, יש להקשות 'וכי מתה עומד עומד ומולך'.
 108 הגמרא דנה בדברי רבא. מקשה הגמרא: אִי הִבֵּי עוֹר הַצּוּאָר נָמִי
 109 יצטרך לחותכו בשביל מצוות הבדלה, ומדוע די במליקת שני סימני
 110 השחיטה בלבד, וכמבואר להלן (כב). מתרצת הגמרא: כָּל דְּבַר
 111 הַמַּעֲבָב בְּשַׁחֲטָה – שאם לא יחשטוהו בכשרות אין השחיטה
 112 כשירה, דבר זה מַעֲבָב אף בְּמִצְוֹת הַבְּדִלָה, וְכָל דְּבַר שְׂאִינוּ מַעֲבָב
 113 בְּשַׁחֲטָה, אִינוּ מַעֲבָב בְּהַבְּדִלָה, ועור צואר העוף שאינו מעבב
 114 בשחיטה, שאף אם ינטל כולו לפני השחיטה כשירה היא, אין צריך
 115 בעולת העוף להבדילו, אך הסימנים המעבבים בשחיטה, שהרי אם
 116 יחתכו הסימנים קודם השחיטה הרי היא טריפה, ולכתחילה יש

1 אָבֵל לְמֵאן דְאָמַר יֵשׁ שְׁחִיטָה לְעוֹף מִן הַתּוֹרָה, ולמדים הלכות
 2 שחיטה בעוף מהלכה למשה מסיני, על כרחך שֵׁשׁ פסול עֵיקוֹר
 3 סימנים בעוף.
 4 אָמַר לִיה רב אשי, אֲדַרְבֵּה, אִיפְכָא מִסְתַּבְּרָא, לְמֵאן דְאָמַר יֵשׁ
 5 שְׁחִיטָה לְעוֹף מִן הַתּוֹרָה, אִיפְכָא לְמִימַר דְהִכִּי אֲנִימְרֵיהּ – יש לומר
 6 שכך נמסרה ההלכה למשה מסיני, דְאִין עֵיקוֹר סִימָנִים נוהג בעוף,
 7 ורק שאר ההלכות נוהגות בעוף, וְאִפִּילוּ לְמֵאן דְאָמַר לֵהֲלֵן (כג)
 8 בְּבִהְמָה, שהלימוד לשחיטה בעוף הוא מהפסוק 'זאת תורת הבהמה
 9 וְהָעוֹף' (ויקרא יא נח), שהתורה הקישה עוף לבהמה לענין שחיטה, בכל
 10 אופן יש לומר שְׁלֵעֲנִין פסול עֵיקוֹר נמסר למשה מסיני שעוף לא
 11 לִיהוּי בְּבִהְמָה. אֵלֹא לְמֵאן דְאָמַר אִין שְׁחִיטָה לְעוֹף מִן הַתּוֹרָה
 12 אֵלֹא מְדַבְּרֵי סוֹפְרִים, מְהִיבָא גְמִירֵי לָהּ – מדייכו למדו חכמים את
 13 הלכות שחיטה בעוף, כלומר על איזה דין הסמיכו חכמים את תקנתם
 14 שהצריכו שחיטה בעוף, על כרחך שהם למדו מְבִהְמָה, שמאחר
 15 ומצינו שחיטה בבהמה, לכך תיקנו שחיטה גם בעוף, אם כן בּוֹלָה
 16 מִיִּלְיָא – את כל הלכות שחיטה בעוף תיקנו רבנן בְּבִהְמָה, וגם לגבי
 17 עיקור סימנים הרי היא כבהמה שפוסל בה, ומנין לנו לחלק.
 18 דעה נוספת אודות עיקור סימנים בעוף: אָמַר רבִּינָא, אָמַר לִי רבִּין
 19 בַּר קַיִסִי, הֵא דְתַנִּי רַמִּי בַר יְחֻזְקָאֵל, אִין פִּסּוּל עֵיקוֹר סִימָנִין בְּעוֹף,
 20 לֹא אָמַרְן, אֵלֹא בְּמַלְיקָה, שכמו שדרסה וחלדה אין פוסלים בה, כך
 21 גם עיקור סימנים אינו פוסל בה, אָבֵל בְּשַׁחֲטָה יֵשׁ עֵיקוֹר סִימָנִים
 22 אפילו בעוף. שואלת הגמרא: וְהֵא אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה אָמַר שְׂמוּאֵל,
 23 כָּל הַצּוּאָר הַבָּשָׂר בְּשַׁחֲטָה, בְּנִגְדוּ בְּעוֹרָהּ בָּשָׂר בְּמַלְיקָה, ומשמע
 24 שְׁהָא צוּאָר הַפִּסּוּל לְשַׁחֲטָה, כנגדו בעורף פִּסּוּל לְמַלְיקָה, ואם
 25 צואר שנעקרו ממנו הסימנים פסול לשחיטה, יש לפסלו גם ממליקה,
 26 ומדוע אמר רבין בר קיסי שעיקור סימנים פסול בשחיטה וכשר
 27 במליקה. אומרת הגמרא: הֵהוּא פְּלִיגָא – רבי ירמיה חולק על רבין
 28 בר קיסי, וסובר שלפי הברייתא ששנה רמי בר יחזקאל, גם בשחיטת
 29 עוף אין פסול עיקור סימנים.
 30 הגמרא מביאה דין בהלכות שחיטה: אָמַר זְעִירִי, בהמה שֶׁנִּשְׁבְּרָה
 31 הַמִּפְרָקֶת שלה, דהיינו עצם הצואר, וְרֹב הַבָּשָׂר שאחורי הצואר
 32 נפסק עִמָּה – גם המפרקת, הרי היא נְבִילָה מיד, ואף שבהמה עדיין
 33 מפרקסת. ואף אם ישחוט את הבהמה בעודה מפרקסת, אין השחיטה
 34 מטהרתה מידי נבילה.
 35 הגמרא מוכיחה כדברי זעירי מדיני מליקה: אָמַר רב הִסְדָּא, אַף אֲנִין
 36 נָמִי תִּנְיָנָא כְּדַבְרֵיהּ, שהרי שנינו לגבי מליקה שצריך למלוך
 37 בציפורנו של הכדון, ואם מְלַךְ בְּכַפְזֵין שלא כדינה, מליקה זו פסולה
 38 והעוף נעשה נבילה וּמַטְמָא בְּגִידִים אֲבִית הַבְּלִיעָה – מטמא את
 39 האדם ואת הבגדים שעליו בשעה שהעוף בבית הבליעה של האדם,
 40 דהיינו כאשר אוכל את העוף, וכדין נבילת עוף שאינה מטמאה את
 41 האדם בנגיעה אלא באכילה. וְאִי אֲמַרְתָּ שבהמה שנפסקה מפרקתה
 42 עם רוב הבשר, רק מְרַפָּה הִינֵיא ולא נבילה, ושלא כדברי זעירי, אם
 43 כן באופן שמולק את העוף בסכין, אף שאין המליקה כדינה מכל מקום
 44 מְלִיקָתָהּ זו הִיא שְׁחִיטָתָהּ – נחשבת המליקה בשחיטה, שהרי סוף
 45 סוף חתך את סימני הבהמה כדין, ואף שנטרפה הבהמה קודם
 46 השחיטה, שהרי קודם שחתך את סימני הבהמה חתך את המפרקת
 47 עם רוב הבשר שמצד אחורי הצואר, מכל מקום תִּהְיֵי לָהּ – תועיל
 48 המליקה בַּסְכִּין לְטוֹרָתָה מִיַּד נְבִילָה, שהרי נשחט העוף בחייו, וכדין
 49 כל טריפה ששוחטה שאינה מטמאה משום נבילה, לפי שהשחיטה
 50 מפקיעה את איסור הנבילה ממנה. ובהכרח לומר כדברי זעירי, שכיון
 51 שנשברה מפרקתה עם רוב הבשר הרי היא נבילה, ושוב לא תועיל
 52 השחיטה לטהרה. וקשה על זעירי מדוע הוצרך לחדש זאת.
 53 דוחה הגמרא: אָמְרֵי בני הישיבה, אף להוכיח ממשנה זו לדינו של
 54 זעירי, שאפשר לומר שְׁהָתָם – שם במשנה, אין הטעם לפי שהיתה
 55 נבילה קודם השחיטה אלא משום דְלֹא שְׁחִיטָה הִיא כְּלָל כשהיא
 56 נעשית בסכין מאחורי הצואר, ולכך אף אם אין נחשבת הבהמה
 57 בשבירת המפרקת עם הבשר אלא כטריפה, מכל מקום שחיטה זו
 58 אינה חשובה כשחיטה המטהרתה מידי נבילה. וְמֵאַי מַעְמָא אינה

המשך ביאור למסכת חולין ליום שבת קודש עמ' ב

7 צריך להבדיל אף את עור הצואר, לפי שכל שישנו בשחיטה – שיש
8 מצוה לשוחטו, ואף שאינו מעכב את השחיטה אם לא נשחט, וישנו
9 בהבדלה, ולכך צריך להבדיל אף את מיעוט הסימנים שהרי
10 לכתחילה יש מצוה לשוחטם אף שאינם מעכבים את השחיטה, וכל
11 שאינו בשחיטה – שאין כלל מצוה לשוחטו, אינו בהבדלה, ולכך
12 העור שאין מצוה לשוחטו, אינו מעכב בהבדלה.

1 לשחוט את שני הסימנים, לכך יש להבדילם בעולת העוף כדי לקיים
2 מצות הבדלה. מקשה הגמרא: והא מיעוט מהסימנים שנשארו לאחר
3 ששחט את רוב שני הסימנים, לרפנן הסוברים בברייתא להלן (כא)
4 שצריך למלוק אף אותם, דלא מעכבי בשחיטה, שהרי אם שחט רק
5 את רוב הסימנים שחיתתו כשירה, ומעכבי בהבדלה. מתרצת
6 הגמרא: אלא אימא – אכן כך צריך לומר ביישוב הקושיא מדוע אין